

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 105.953 van 25 april 2002
in de zaak A. 115.950/VII-25.585.**

In zake : de n.v. SURFACE TREATMENT,
die woonplaats kiest bij
Advocaten M. FAURE en K. CRAUWELS,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Mechelsesteenweg 210 A

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat H. LANGE,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Schermerstraat 30.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. SURFACE TREATMENT op 23 januari 2002 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en landbouw van 24 november 2001 houdende uitspraak over het beroep aangetekend tegen de beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 10 mei 2001 houdende het verlenen van de vergunning aan de verzoekende partij om een inrichting voor het behandelen van aluminium verder te exploiteren en te veranderen door uitbreiding, gelegen te 2300 Turnhout, Grotenhoutlaan 1;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 5 maart 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 21 maart 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat K. CRAUWELS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat E. SAMYN die, loco Advocaat H. LANGE verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Eerste Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij op 9 januari 2001 bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen een milieuvergunnings-aanvraag indient om haar inrichting voor het behandelen van aluminium verder in bedrijf te houden en te veranderen door uitbreiding; dat de aanvraag onder meer omvat “het verder exploiteren van een afvalwaterzuiveringsinstallatie, met inbegrip van de lozing van het effluent dat één of meer gevaarlijke stoffen bevat, met een maximumdebiet van 150 m³/dag in de openbare riolering”; dat op 10 mei 2001 de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen de gevraagde vergunning verleent voor een termijn “die eindigt op 17 december 2002 voor wat de lozing op riolering betreft, op 1 januari 2019 wat de grondwaterwinning betreft en op 22 mei 2006 wat de overige inrichtingen betreft”; dat, voorts, inzake de lozing van afvalwater volgende bijzondere lozingsnormen worden opgelegd :

“3. De lozing dient afgekoppeld te zijn van de riolering op 17 december 2002 en dient afgevoerd te worden via de RWA-leiding van de Grotenhoutlaan.

4. De aanvraag voor de lozing op oppervlaktewater dient een vooruitgangsrapport te bevatten waarbij rekening gehouden wordt met volgende normen :

- de lozingsnormen van sector 55 c) voor de lozing in oppervlaktewater
 - CVZ 125 mg/l
 - N 15 mg/l”;

dat de verzoekende partij administratief beroep aantekent tegen evengenoemd besluit van de bestendige deputatie en dat zij haar beroep uitdrukkelijk beperkt tot de onder punt 3 en 4 opgelegde bijzondere voorwaarden; dat, na de vereiste adviezen te hebben ingewonnen, die deels gunstig en deels ongunstig zijn, de Vlaamse minister van leefmilieu en landbouw het beroep ongegrond verklaart en de voorgeciteerde punten 3 en 4 wijzigt als volgt :

“3. De lozing dient afgekoppeld te zijn van de riolering tegen ten laatste 16 december 2002 en dient afgevoerd te worden via de RWA-leiding van de Grotenhoutlaan.

Na de afkoppeling gelden volgende lozingsnormen :

- sectorale lozingsnormen V26, nr 55 a en c
- totaal Aluminium 10 mg/l
- totaal ijzer 2 mg/l”

en

“(…)

4. De exploitant dient vóór 1 mei 2002 een vooruitgangsrapport te hebben opgesteld door een erkend deskundige in de discipline water, dat de volgende elementen bevat :

- de te nemen maatregelen om de lozing van zware metalen te beperken tot max. 10 x de kwaliteitsobjectieven;
- de te nemen maatregelen voor het behalen van de lozingsnormen van sector 55 a) en c) voor de lozing in oppervlaktewater en tevens CZV = 125 mg/l, N = 15 mg/l en Al = 2 mg/l.
- Dit rapport dient voorgelegd aan de Vlaamse Milieumaatschappij, Afd. Kwaliteitsbeheer, Alfons Van De Maelestraat 96, 9320 Erembodegem en aan de AMINAL, Afdeling Milieuvergunningen, Graaf de Ferrarisgebouw, Koning Albert II-laan 20 bus 8, 1000 Brussel”;

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1. Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat de verzoekende partij doet gelden wat volgt :

“Verzoekster lijdt een moeilijk te herstellen ernstig nadeel door de onmiddellijke uitvoering van het bestreden besluit, gezien als gevolg van het bestreden besluit verzoekster ten laatste op 16 december 2002 haar lozing moet afkoppelen van de riolering en dient te lozen op oppervlaktewater, waardoor de verdere exploitatie van de inrichting door verzoekster in het gedrang komt.

In het algemeen kan immers gesteld worden dat de uitoefening van bedrijfsactiviteiten onlosmakelijk verbonden is met de mogelijkheid om het afvalwater dat uit het productieproces vrijkomt te lozen. Indien de mogelijkheid tot lozing van het bedrijfsafvalwater op riolering binnen een bepaalde termijn wordt verboden terwijl het nu reeds vaststaat dat dit tegen deze termijn niet haalbaar is, komt de uitoefening van de bedrijfsactiviteiten aldus in het gedrang.

Vaste rechtspraak van Uw Raad van State (R.v.St., nr. 22.330, 10 juni 1982) stelt evenwel dat bijzondere voorwaarden opgelegd in een vergunningsbesluit niet van die aard mogen zijn dat ze de exploitatie onmogelijk maken.

Het éézijdig opleggen van de verplichting om op korte termijn af te koppelen, hoewel nog niet is aangetoond of dit technisch, economisch en/of praktisch al dan niet haalbaar is, is aldus juist een dergelijk soort beslissing die

de exploitatie op korte termijn onmogelijk maakt. Die beslissing is overigens ook in strijd met hetgeen tijdens de vroegere overlegvergaderingen werd afgesproken, met name dat verzoekster de mogelijkheid tot afkoppeling zou onderzoeken.

Ten deze dient benadrukt dat verzoekster door het in het verleden herhaaldelijk toekennen van lozingsvergunningen voor een zeer korte termijn, nooit een redelijke kans heeft gehad om de mogelijkheid tot afkoppeling grondig te onderzoeken. Verzoekster diende immers telkenmale na enkele maanden een nieuwe milieuvergunningsaanvraag in omdat dit dient te gebeuren tussen de 18e en de 12e maand vóór het verstrijken van de vergunningstermijn.

Er dient immers gesteld dat enkel een volgehouden opvolging over een langere periode een correct en representatief beeld kan geven aangaande de afvalwatersituatie van verzoekster. Verzoekster is immers een dienstverlenend bedrijf dat producten vervaardigt volgens de wensen van de klanten zodat het afwisselend procédé leidt tot sterke wijzigingen in de samenstelling van het afvalwater. Door de afkoppeling op zeer korte termijn verplichtend te stellen wordt aan verzoekster evenwel deze mogelijkheid tot onderzoek ontnomen. Bovendien verliest verzoekster de mogelijkheid om de nodige maatregelen te nemen om lozing op oppervlaktewater, indien dit technisch, economisch en/of praktisch haalbaar zou zijn, mogelijk te maken of om desgevallend op riolering te blijven lozen mocht uit het onderzoek blijken dat dit de enige mogelijkheid is.

Een belangrijk gevolg van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing is tevens dat verzoekster nu reeds de beslissing zou moeten nemen om de tweede productielijn waarvoor de uitbreiding was aangevraagd, te verplaatsen naar Nederland met alle nefaste gevolgen vandie voor de Belgische vestiging, m.n. een verlies van een omzet van 1 500.000 en de arbeidsplaatsen voor een 5-tal werknemers. De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, zou wel eens tot gevolg kunnen hebben dat eenzelfde beslissing zich zou opdringen met betrekking tot de reeds bestaande productielijn.

Als gevolg van de impliciete verplichting om op korte termijn de lozing af te koppelen van de riolering en te lozen op oppervlaktewater, diende verzoekster voor wat de bestaande productielijn (betreft) reeds effectief 1 klant op te zeggen (Bijlage 5), hetgeen een omzetsdaling op jaarbasis betekent van 1 123.947. Daarnaast is er een potentiële opzeg van een viertal andere klanten hetgeen een daling van de omzet op jaarbasis zou betekenen van gemiddeld 1 136.753. Als gevolg van bedoelde omzetsdalingen zouden 2 à 3 werknemers van verzoekster hun job verliezen (Bijlage 6).

Concluderend kan gesteld worden dat door de onmiddellijke uitvoering van het bestreden besluit, het voortbestaan van de bedrijfsactiviteiten van verzoekster in het gedrang wordt gebracht en aldus tevens de werkzaamheid van de werknemers die tewerkgesteld zijn bij verzoekster.

Aldus dient te worden besloten dat verzoekster een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondervindt”;

2.2. Overwegende dat de verwerende partij daarop volgende repliek geeft :

“Verzoekende partij klaagt er zich over dat zij op korte termijn, met name tegen 16 december 2002, haar lozing zal moeten afkoppelen van de riolering, waardoor haar verdere exploitatie in het gedrang zal komen.

Volgens haar is het niet mogelijk tegen de gestelde datum te voldoen aan de normen voor lozing in de oppervlaktewateren, zij stelt dat de beslissing strijdig

zou zijn met wat vroeger besproken werd in overlegvergaderingen, nl. dat verzoekende partij de mogelijkheid van afkoppeling zou onderzoeken, en dat zij daartoe nooit een redelijke kans heeft gehad, omdat deze mogelijkheid slechts kan worden onderzocht door een opvolging over een langere periode.

Afgezien van de vraag in welke mate bovenstaande argumentatie een MTHEN kan rechtvaardigen, kan het niet voldoen aan de wettelijke normen wat lozing betreft, nooit een argument zijn om te worden toegelaten tot het verder lozen van hogere emissies dan wettelijk toegelaten, daarenboven ziet men niet in waarom verzoekende partij niet reeds veel vroeger, en precies in het licht van de overlegvergaderingen die minstens reeds sedert 1998 plaats grijpen, haar onderzoeken heeft verricht.

Aangezien trouwens de lozingsvergunning sowieso slechts geldt tot 17 december 2002, zodat het enige bezwaar van verzoekende partij tegen de bestreden beslissing, met name dat deze bepaalt dat zij op 16 december 2002 haar lozing zal moeten afkoppelen van de riolering, eigenlijk niet relevant is : een schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit zou op gebied van vergunningsvoorwaarden de toestand voor verzoekende partij niet wijzigen, en zij zal toch tijdig een nieuwe vergunning moeten aanvragen om na 17 december 2002 nog te mogen lozen, op welke wijze dan ook.

Een schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit zou dus het aangevoerde nadeel niet kunnen voorkomen.

Trouwens zijn de aangehaalde nadelen, zoals de noodzaak een productielijn te verleggen, potentiële omzetsdalingen enz. enerzijds niet bewezen, anderzijds hoogstens te herleiden tot een bepaald geldelijk nadeel, wat niet als een MTHEN kan gelden.

Aan de tweede voorwaarde, gesteld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, is dus niet voldaan, de vordering moet dus worden afgewezen”;

2.3.1. Overwegende dat wordt vastgesteld dat de verzoekende partij geen administratief beroep heeft aangetekend tegen de in het besluit van de bestendige deputatie van 10 mei 2001 beperkte vergunningstermijn tot 17 december 2002 voor wat de lozing van het bedrijfsafvalwater in de riolering betreft; dat de verwerende partij in haar nota terecht stelt dat de verzoekende partij hoedanook een nieuwe vergunningsaanvraag moet indienen om na 17 december 2002 te kunnen lozen; dat het vooralsnog niet kan worden uitgesloten dat na onderzoek van en rekening houdend met de door de verzoekende partij aangehaalde argumenten en neergelegde studies en na evaluatie van de werking van de inmiddels aangepaste waterzuiveringsinstallatie, de vergunningverlenende overheid toch nog een vergunning voor het lozen van het bedrijfsafvalwater in de riolering zal verlenen; dat ingeval de verzoekende partij die vergunning niet zal verkrijgen, zij die beslissing zal kunnen aanvechten, indien zij deze onwettig acht; dat, tenslotte, de verzoekende partij nergens stelt dat het terug aankoppelen op de riolering een onoverkomelijk probleem vormt;

2.4. Overwegende dat derhalve aan de tweede voorwaarde gesteld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet is voldaan; dat die vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftientwintig april tweeduizend en twee, door :

Mevr. M.-R. BRACKE,
A. WIJNANTS,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.